

ἀγριεύομαι Κάρπ. Κρήτ. ἄγριεύομαι Σύμ. ἀγρεύομαι Πόντ. (Ὁφ.) ἀγρεύομαι Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος. Ὁ τύπ. ἀγριεύω καὶ ἐν τῷ Ἐρωτοκρ. Δ στ. 415 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) Τὸ ἀγρεύου προ- ἤλθεν ἐκ τοῦ ἀγριεύω κατ' ἐπένθ. τοῦ ι. Διὰ τοὺς τύπ. ἀγρεύω καὶ ἀεργεύω πβ. ἄγρος καὶ ἀεργίος ἐν λ. ἄγριος, διὰ δὲ τὴν ἀφαίρ. τοῦ α ἐκ τοῦ ἄγριεύω καὶ ἀγρεύω ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 213.

1) Ἀμτβ. Ἐξαγριόυμαι, παροξύνομαι, ἐρεθίζομαι α) Ἐπὶ ἐμψύχων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Πάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. : Ἀγρίεψεν τὸ ἄλογο - ἡ κάττα - ὁ σκύλλος κοιν. Μὴ φωνάζης, γιατί ἀγριεύει τὸ πουλάρι Ἡπ. Ἀπόφθι τὰ σκ' ἄλλὰ ἀγρίψαν πουλύ, δὲν ξέρου γιατί ἔτρουγαν (ὕλακτουν) Σισάν. Ἀγρίψι τοῦ μιλίδθ' (ὄρος τῆς μελισσοκομίας. Λέγεται ὅταν ἐν τῇ κυψέλῃ πολλα- πλασιάζονται οἱ κηφήνες, ἐλαττώνονται δὲ αἱ ἐργάτιδες) Χαλκιδ. (πβ. τὸ ἀρχ. ἀγριαίνειν ἐπὶ ζῴων ὁμοίως λεγόμε- νον). Τὸ παιδί μ' ἀεργεύει καὶ πάει (ὁσημέραι καθί- σταται ἀγριώτερον, μᾶλλον ἀτίθασον) Μεγίστ. Ἀμ' ἀγρίεψη λιγάκι ὁ πατέρας του, τοῦ πάει τρίτη καὶ τετάρτη (τρόμος τὸ καταλαμβάνει) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τί σοῦ εἶπα καὶ ἀγρίψις; Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἐγρεψεν καὶ τερεῖ με (μὲ προσβλέπει μὲ ἄγριον ὄμμα) Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἐν τῷ Ἐρωτοκρ. Πβ. Δ στ. 415 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «θωρῶ μὲ δίχως ἀφορμὴ ἀγριεύεις καὶ μανίζεις». Συνών. ἀγριαίνω, θυμώνω.

β) Ἐπὶ ἀψύχων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀγρίεψαν τὰ μάτια του κοιν. Ἐγρεψαν τ' ὀμμάτ' Χαλδ. Ἀγριεύει ἡ θάλασσα (λαμβάνει ἀγρίαν μορφήν, ταράσσεται, ἐξεγείρεται). Ἀγριεύει ὁ ἀέρας - ὁ καιρὸς (γίνεται σφοδρότερος) κοιν. Ἀγριεύουν τὰ βουνὰ ἀπ' τὰ χιόνια Ἡπ. Ἀγριεμένη θάλασσα (πβ. Λουκιαν. Τόξαρ. 20 «πέλαγος ἡγριωμένον»), ἀγριεμένο πρόσωπο κοιν. Τὸ κηπάρι ἀγρίεψε τόσα χρόνια ἀπεριποίητο Παξ. Ἡγρίεψε τὸ χωράφι (ἔμεινεν ἀκαλλέργητον καὶ ἐκ τούτου ὕλομανεῖ) Χίος Βουνὸ ἀγριεμένο (τὸ μὴ ἔχον ἐπὶ τῶν κλι- τύων του καλλιεργουμένους ἀγρούς) Κύθν. Πβ. τὸ ἀρχ. ἀγριῶ ἐπὶ τόπου ὁμοίως λεγόμενον. Ἐπίσης ἀγρίωμα. Καὶ μετβ. ἀγριῶ, ἐξαγριῶ, ἐρεθίζω, παροξύνω α) Ἐπὶ ἐμψύχων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων. : Μὴ ἀγριεύης τὸ βόδι Πελοπν. (Λακων.) Ἀγρίεψες τὰ πουλλιά Κρήτ. Ἡγρίεψες το τὸ ζῷ; δὲ δὸ πιάθ' (ἐὰν ἐξαγριώσης τὸ ζῷον, δὲν δύνασαι νὰ τὸ συλλάβῃς) Μύκ. Ἀγρίψα τοῦ μ' ἰάρε' κ' ἔφ'γι Ἡπ. Ἀγρεύω τ' αἰγίδ' Χαλδ. Ἐγρεψες τὰ κοσσάρας (ὄρνιθας) Κερασ. Μὲ τὰ λόγια δὸν τὸν ἀγρίεψεν Κρήτ. Τὸν ἀγρίεψε καὶ δὲν ἔρχεται πλεὰ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Εἶν' ἀγριεμένου τοῦ σκ' ἄλλι, μὴν τοῦ ζ' γῶν'ς, θά σι φάη (μὴ τὸ πλησιάζῃς, θὰ σὲ δαγκάσῃ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Τὸν Ἀπρίλι καὶ τὸν Μά' | πέρδικαν ἐμέρωνα
καὶ ὅσο τὴν ἐμέρωνα, | τόσο 'κεῖν' ἐγριεύετο
κ' ἐκακωσυνεύετο

Κάρπ. β) Ἐπὶ ἀψύχων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) Τσακων. Ἀγριεύω τὰ μάτια μου κοιν. Ἀγρεύω τ' ὀμμάτ' Κερασ. Ἀμ' ἀγριεῖ' τοῦ μ' αὐτ' οὐ πατέρας, τρέμ' τοῦ πιδι Αἰτωλ. 2) Μέσ. φέρομαι ἀγροίκως, σκαιῶς πρὸς τινά Σύμ. : Τί μοῦ ἄγριεύεσαι τώρα; 3) Μετβ. εἰς ταραχὴν καὶ φόβον ἐμβάλλω τινά, φοβῶ Κρήτ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) κ. ἄ. : Τ' ὄνειρο ἀπὸ εἶδενε τὸν ἀγρίεψεν Κρήτ. Εὐρέθηκεν' ὡς τὰ σκοτεινὰ καὶ τὸν ἀγρίεψενε τὸ σκοτίδι αὐτόθ. Ὁ δέσκαλον ἔγρεψεν τὸ παιδί καὶ ἄλλο 'κὶ θέλ' νὰ πάη ὡς σὸ σκολεῖον (ὁ διδάσκαλος ἐφόβησε τὸ παιδί καὶ δὲν θέλει πλέον νὰ φοιτήσῃ εἰς τὸ σχολεῖον) Τραπ. Ἀἴτικα

λακιστία λές τῶ' ἀγρεύεις τὸ γαρδέλλι (τοιούτους λόγους λέγεις καὶ φοβίζεις τὸ παιδίον) Ὁφ. Ἐποίτ'δε ἀτόσα τὰ μάτ' αὐτ' τῶ' ἔγρεψέ με (ἔκαμεν τόσον μεγάλους τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ μ' ἐφόβησε) αὐτόθ. Μὴ μου τὰ λές αὐτὰ καὶ ἀγριεύομαι Ἀρτάκ. Πάνορμ. Ἀγριεύτηκα ἅμα εἶδα τὸ λείψανο (τὸν νεκρὸν) Ἀνδρ. Μαναχὸς ἀπέσ' ὡς ὁ σπῖτ' ἀγρεύομαι (μόνος μέσα εἰς τὸ σπῖτι φοβοῦμαι) Ὁφ. Τῇ νύχτ' ἀγρεύομαι τῶναι πονθὲ οὐ πάγω (τὴν νύκτα φοβοῦμαι καὶ δὲν πηγαίνω πονθενά) αὐτόθ.

ἀγρίζευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γριζευτός < γρι- ζεύω.

Ὁ ἀνεκρίζωτος, ὁ μὴ ἀνασκαφεῖς καὶ καθαρθεῖς ἐκ τῶν ριζῶν, κυρίως ἐπὶ δάσους, ὅπερ τεμνόμενον γίνεται ἀγρός, ἢ ἐπὶ ἀγροῦ χερσωθέντος καὶ δεομένου ἀνασκαφῆς.

ἀγριλίκι τό, Ἡπ. (Δρόβιαν.) Πελοπν. (Γορτυν. Με- γαλόπ. Μεσσ.) ἀγριλίχ' Μακεδ. (Γρεβεν.) Σάμ. ἄγριλίκι Πελοπν. (Λάστ.) ἀγουριλίκι Πελοπν. (Μεσσ.) ἀγουριλίκι Πελοπν. (Μεσσ.) ἄγουριλίκι Πελοπν. (Μεσσ.) ἀγαρίκι Α. Ρουμελ. (Καρ.) ἀγαρίχ' Θεσσ. ἄγριχ' Θεσσ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ağırılık*.

1) Προγαμαία δωρεὰ τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύμφην ἰδίᾳ, ὅταν οὗτος χῆρος ὢν ἔρχεται εἰς δεύτερον γάμον, ἢ δὲ νύμφη εἶναι παρθένος ἔνθ' ἄν. 2) Προγαμαία δω- ρεὰ τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύμφην, ὅταν ἔρχεται εἰς τέταρτον γάμον, διὰ νὰ πείσῃ αὐτὴν νὰ στέρξῃ εἰς τὸν γάμον τοῦτον μὴ ὄντα νόμιμον Πελοπν. (Μεσσ.): Ὁ γαμπρὸς τῆς γράφει ἐν' ἀμπέλι γιὰ ἄγουριλίκι.

ἀγριλίτσα ἡ, Κεφαλλ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν πουτορία ἢ Καλαβρικὴ (putoria Calabrica). Συνών. ἀγριορριζαρο.

ἀγρίλλιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγρίλλιαστους Σάμ. ἀγρίλλιαγος Πελοπν. (Κυνουρ.) ἀγρίλλιαος Πελοπν. (Βούρ- βουρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γριλλιαστός < γριλ- λιάζω. Διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ γ ἐν τῷ τύπ. ἀγρίλλιαος πβ. καὶ ἀνέγγιαος ἐκ τοῦ ἀνέγγιαγος, δι' ὃ ἰδ. ἄγγια- χτος.

Ἀβραστος, ἄψητος, ἐπὶ κρέατος ἔνθ' ἄν. : Μὰ τί, θὰ τὸ φάμε ἀγρίλλιαγο; Κυνουρ.

ἀγριμάκι τό, Κρήτ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγρίμι.

Τὸ μικρὸν ἀγρίμι 2 β, ὃ ἰδ. : Ἄσμ.

Ἀγρίμι καὶ ἀγριμάκια μου, λάφια μου μερωμένα.

ἀγρίμι τό, ἀγρίμιν Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. Χίος (Καρ- δάμ.) ἀγρίμι κοιν. ἀγρίμ' βόρ. ἰδιώμ. ἀγρίμ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀγρίμ' Τσακων. ἄγριμι Νάξ. (Φιλότ.) ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 764 ἄγριμ' Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀγρίμαιοι διὰ τοῦ πληθ. ἀγρίμια, ἐξ οὗ *ἀγρίμια, κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα καλάμια - καλάμι, θαλάμια - θαλάμι κτλ. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ. Τὸ ν ἐν τῷ τύπ. ἀγρίμιν' προῆλθεν ἐκ τοῦ πληθ. τύπ. ἀγρίμια προφερομένου ἀγρίμνια. Πβ. ἀμνίδι ἐκ τοῦ ἄμνια, δι' ὃ ἰδ. ἄμα. Πβ. καὶ μεσν. ἐπίθ. Ἀγρίμης.

